

ת"פ 24591/08/16 - מחלקה לחקירות שוטרים - מח"ש נגד שי פורטל

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 24591-08-16 מחלקה לחקירות שוטרים -

מח"ש נ' פורטל

לפני כבוד השופט איתן קורנהאוזר

המאשימה מחלקה לחקירות שוטרים - מח"ש

ע"י ב"כ עו"ד עדי וולנרמן ומתמחה - גב'

ציפי קליין

נגד

שי פורטל

הנאשם

ע"י ב"כ עו"ד שאול שניידר

גזר דין

רקע

1. הנאשם הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בעבירות תקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין") ושיבוש מהלכי משפט לפי סעיף 244 לחוק (להלן: "כתב האישום הראשון").

מדובר באירוע במהלכו הנאשם, אשר שירת כשוטר תנועה במשטרת ישראל, נגח בפניו של מתלונן אשר סירב לעריכת חיפוש על גופו, וכשהמתלונן התרחק לאחור - התקדם הנאשם לעברו וריסס גז פלפל בפניו. בנסיבות אלה, אזק הנאשם את המתלונן והובילו בניידת משטרה לתחנת משטרת גלילות. בהמשך, כתב הנאשם דוח פעולה כוזב, לפיו הכה את המתלונן עקב סירובו לעיכוב ולמעצר. בנוסף, אמר הנאשם לשוטרת, שותפתו למשמרת, במענה לשאלתה, לכתוב בכזב בדוח הפעולה שלה שהכה את המתלונן בראשו עקב סירובו למעצר. המתלונן נחקר בחשד לעבירות איומים, הפרעה לשוטר והעלבת עובד ציבור, וכן נגרמו לו כתוצאה מהמעשים אודם בלחמית ורגישות בצוואר ובשפתיים.

2. לאחר הרשעת הנאשם, עתרה המאשימה למאסר בעבודות שרות, והתקבלה חוות דעת הממונה על עבודות שרות, אשר מצא את הנאשם מתאים לביצוען. במועד בו התקבלה חוות דעת הממונה, הציגו הצדדים הסכמה, לפיה הנאשם צירף תיק נוסף, המאשימה הסכימה לקבלת תסקיר וכן הודיעה על שינוי בעמדתה העונשית לטיעון של מאסר בפועל למשך 8 חודשים. בהתאם, הודה הנאשם והורשע בת"פ 20139-04-17 (להלן: "כתב האישום השני"), בעבירת תקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק העונשין.

בהתאם לעובדות כתב האישום השני, אשר הוגש לאחר שתוקן, במהלך משמרת בה הנאשם שירת כשוטר תנועה, ביקשה שותפתו השוטרת ממתלונן, לבצע בדיקה על מנת לבחון האם הוא מצוי תחת השפעת אלכוהול. עם סיום הבדיקה, בה לא נמצא כל חשד לנהיגתו תחת השפעת אלכוהול, ביקש המתלונן מהשוטרת את רישיונו והחלה התקהלות של חבריו סביבה. הנאשם ביקש לסייע לשוטרת, והחל

עימות מילולי בינו לבין המתלונן, במהלכו קילל המתלונן את הנאשם ובסופו הודיע לו הנאשם כי הוא עצור בגין תקיפה ואיומים. לאחר מעצרו, הוכנס המתלונן לניידת משטרה כשהוא כבול, המשיך לקלל את הנאשם ואף ירק לעברו. בנסיבות אלה, כשהמתלונן ישב בספסל האחורי בניידת, חבט הנאשם בחוזקה בראשו באמצעות ארגז, ובהמשך ריסס אותו בגז פלפל. בתגובה, השתולל המתלונן וגרם לנאשם לשריטה ולדימום קל באפו. למתלונן נגרמו חבלות באזור עינו הימנית ובאפו.

ראיות לעונש

3. בהתאם להסכמת הצדדים, התקבל תסקיר שירות המבחן. שירות המבחן סקר את קורות חייו של הנאשם אשר עבד כסייר במחלקת הביטחון בעיריית הרצליה ובהמשך התגייס למשטרת ישראל. הנאשם הושעה מתפקידו לאחר ביצוע המיוחס לו בכתב האישום השני, ולאחר מתן הכרעת הדין בכתב האישום הראשון - לא חודש חוזה העבודה שלו. מאז, התקשה הנאשם במציאת תעסוקה ומתמודד כיום עם מצב כלכלי בעייתי. לנאשם ולאשתו שתי בנות, אחת מהן בת שלוש, חולת אפילפסיה.

שרות המבחן פירט את התייחסותו הבעייתית של הנאשם לכתבי האישום בהם הורשע, כפי שיפורט בהמשך. הנאשם טען שהפיק לקחים, שמדובר בהתנהגות חריגה, ושלל את הצורך במעורבות טיפולית.

שירות המבחן העריך, כי העבירות בוצעו על רקע אימפולסיבי, צורך בהפגנת כוחנות, גבריות ועליונות, ומתוך שכרון סמכות וכוח שהיו בידי הנאשם מתוקף תפקידו. עוד העריך שירות המבחן, כי העבירות לא נעשו על רקע דפוסים אלימים וכי קיים סיכון נמוך להישנות אירועים דומים, כל עוד לא ישוב וישמש הנאשם בתפקיד ביטחוני. צוין, כי הנאשם הפיק את הלקח הנדרש, ההליך המשפטי מהווה עבורו גורם הרתעתי, וכן אין מקום להמלצה טיפולית.

לגבי ההמלצה העונשית, ציין שירות המבחן כי מאסר בפועל עלול להוביל לרגרסיה במצבו של הנאשם ופגיעה בסיכוייו לתפקוד תעסוקתי תקין, ולפיכך הומלץ להטיל מאסר בעבודות שירות ברף התחתון או הטלת צו של"צ בהיקף של 250 שעות.

4. אשתו של הנאשם העידה עדות נרגשת, אשר התמקדה בקושי המשמעותי בטיפול בבתם הקטנה הסובלת ממחלת פרכוסים. לדבריה, מדובר באירועים העלולים להתרחש בכל שעה משעות היממה, כאשר הנאשם נאלץ לבצע החייאה בבתם, והוא האחראי, למעשה, על כל הכרוך בטיפול בה. בנוסף, טענה כי מצבם הכלכלי קשה, בין היתר בשל הוצאות הטיפול הרפואי ובהתחשב בכך שהיא המפרנסת היחידה. לגבי הנאשם בעצמו, טענה כי מדובר באדם האהוב על כולם, בעל חמלה כלפי בריות ואף כלפי בעלי חיים.

5. במסגרת הראיות לעונש, הגישה המאשימה פסיקה לגבי רף ענישה. ההגנה הגישה מסמכים רפואיים לגבי בתו של הנאשם, מסמך לגבי חוב כספי של אשת הנאשם בהוצאה לפועל בסך של כ- 175 אלף שקלים, אסופת המלצות לגבי הנאשם, אישור לגבי רישום הנאשם בשירות התעסוקה, וכן פסיקה.

טיעוני הצדדים

6. המאשימה טענה כי פוטנציאל הנזק בשני המקרים הוא חמור מזה שנגרם. עוד הפנתה, לעבירת שיבוש מהלכי המשפט, אותה ביצע הנאשם תוך הנחיית שוטרת צעירה ממנו, באופן בו נשקף סיכון להרשעת המתלון בהליך פלילי. בהתחשב באופי העבירות, הפגיעה בערכים המוגנים וכן הפסיקה הנוהגת, טענה המאשימה לקביעת מתחם ענישה הנע בין מאסר בעבודות שירות ועד 10 חודשי מאסר לגבי כתב האישום הראשון, ומתחם הנע בין מאסר בעבודות שירות ועד 8 חודשי מאסר בגין כתב האישום השני.

לאחר שפירטה את נסיבותיו של הנאשם, אשר לא קיבל אחריות על מעשיו, כפי שעלה בתסקיר שירות המבחן, וכן בשל הצורך במתן משקל לשיקולי הרתעת אוכלוסיית השוטרים, עתרה המאשימה להטלת מאסר למשך 8 חודשים, מאסר מותנה ופיצוי לשני המתלוננים.

7. ב"כ הנאשם טען, לגבי שני האירועים, כי יש לתת משקל להתנהלות המתלוננים. לגבי כתב האישום השני, ציין כי בוצע מעצר חוקי תוך שהמתלון ביצע עבירות תקיפה והעלבה כלפי הנאשם ואף פצע את הנאשם. אותו מתלון לא הועמד לדין על אף שנחקר באזהרה.

ב"כ הנאשם הפנה למכתבי הערכה של אגף הביטחון בעיריית הרצליה, שם עבד הנאשם בטרם התגייס למשטרה. לדבריו, הנאשם הביע חרטה מלאה. כיום, הנאשם מצוי במצב כלכלי קשה עם חובות של למעלה מ-170 אלף שקלים, וכן מתקשה במציאת עבודה בשל התיק הפלילי. דגש נוסף ניתן בטיעון ב"כ הנאשם, להערכת שירות המבחן לגבי סיכון נמוך להישנות עבירות, הרתעת ההליך הפלילי וכן חריגות מקרים אלה. לפיכך, עתר ב"כ הנאשם להטיל על הנאשם של"צ בהיקף נרחב לצד ענישה הרתעתית צופה פני עתיד.

8. הנאשם בעצמו, טען שהוא מקבל אחריות לגבי שני המקרים, מצטער ומבין כי טעה. לטענתו, האירועים נבעו מכך שהיה שוטר, והסיטואציות אליהן נקלע גרמו לו להיות אלים. עוד הוסיף, כי מאז הושעה מהמשטרה הוא מחוסר עבודה, על סף קריסה ואף נוטל כדורים כנגד חרדה. דגש בטיעון הנאשם, ניתן למצבה הרפואי של בתו הקטינה אשר תלויה בו לשם טיפולים ואף בהיבט קיומי. הנאשם שב והביע צער על מעשיו, ופנה לרחמי בית המשפט על מנת שיוכל לשקם את משפחתו.

מתחם הענישה

9. בהתחשב בחלוף הזמן בין המקרים, ובכך שמדובר במתלוננים שונים, לא מצאתי לחרוג מטיעוני הצדדים לגבי קביעת מתחמי ענישה נפרדים לכל כתב אישום.

כתב האישום הראשון, דן במקרה בו המתלון, אזרח, התנגד לביצוע חיפוש לאחר שנבדקו רישיונותיו בחשד לביצוע עבירת תנועה, ובתגובה ספג נגיחה בפניו מצד הנאשם. כפי שפורט בהכרעת הדין, הנאשם נראה בסרטון ניגש אל עבר המתלון ונוגח בפניו. הנאשם לא הסתפק בכך, ולאחר שהמתלון נסוג מעט לאחור, הוסיף הנאשם וריסס גז פלפל בפניו. אף שהמאשימה לא יחסה הוראת חיקוק

המתייחסת לחבלה, יש להתחשב באודם בלחמית, ברגישות בשפתיים ובצוואר שנגרמו למתלונן (ת/10), ואף בסימני האדמומיות והנפיחות באפו (ת/1), כנסיבות המעידות על עצמת התקיפה. לא ניתן להקל מחומרת המעשה, אף תוך התחשבות בגרסת הנאשם כי המתלונן פנה אליו במילים לא ראויות בטרם נקט באלימות כנגדו. מדובר בהתנהגות אלימה מצד איש מרות, האמון על אכיפת שלטון החוק, דמות האמורה לספק הגנה ובטחון לאזרח. במקום למלא תפקיד זה, פעל הנאשם באלימות, תוך שימוש בתרסיס אשר נועד למקרים חריגים, וניצול בוטה של הסמכויות שהוקנו לו. אופי האלימות בנסיבות אלה, מהווה פגיעה משמעותית בערך המוגן של שלום האדם, כבודו וביטחונו האישי. יש לראות חומרה בכך שהפגיעה בערכים אלה בוצעה על ידי הגורם האמור להגן עליהם.

המשך המקרה, עבירת שיבוש מהלכי משפט בה הורשע הנאשם, בוצעה בנסיבות המתקשרות באופן ישיר לעבירת התקיפה. הנאשם לא הסתפק בתקיפת המתלונן, אלא אף עצר אותו והובילו לתחנת משטרה, ללא בסיס ממשי. לאחר מכן, ביקש הנאשם להצדיק בדוח הפעולה שכתב, את האלימות בה נקט כלפי המתלונן ואת מעצרו. אך גם בכך לא הסתפק: הנאשם ניצל את פניית שותפתו למשמרת, שוטרת צעירה, בשאלה לגבי כתיבת דוח הפעולה, על מנת שההנמקה הבדויה לכוח אותו הפעיל, תופיע גם בדוח הפעולה שלה. כפי שפורט בהכרעת הדין, הנאשם הכתיב לשותפתו לציין את אותן נסיבות כוזבות, אשר שימשו למעשה את הנמקתו המשפטית למעשיו. אין ספק, כי מדובר בדברים חמורים, בעלי פוטנציאל ממשי לפגיעה מהותית בהליך המשפטי. בנוסף לשלילת חירותו של המתלונן כתוצאה ממעצרו, לאחר שהותקף על ידי הנאשם, דוחות הפעולה עלולים היו לשמש בסיס ראייתי לכתב אישום כנגד המתלונן, ואף תשתית לטיעון המדינה להרשעתו בשל עבירת התנגדות למעצר. שיבוש הליכי משפט על ידי אזרח, פוגעים ביסודות ההליך המשפטי, אך יש לראות משנה חומרה בפעולה דומה המבוצעת על ידי האמונים על אכיפת שלטון החוק, אנשי משטרה אשר חלק בלתי נפרד מתפקידם הוא הצגת העובדות כבסיס להחלטות שיפוטיות. הצטברות פעולות הנאשם בנסיבות המקרה, מהווה פגיעה משמעותית בערכים המוגנים, כפי שנקבע במקרה אחר:

"התנהלות זו יש בה פגיעה כפולה: הפגיעה האחת הנראית לעין היא הפגיעה במתלונן, שנאלץ לבלות לילה במעצר ונפתח נגדו תיק. לטעמנו, זו הפגיעה הקלה יחסית משתי הפגיעות שמדובר בהן. הפגיעה הקשה יותר היא באזרחי ישראל כולם ובמערכת המשפט. שוטרים מעידים בבתי-משפט, שוטרים מגישים דו"חות ונקודות המוצא ממנה יוצא בית המשפט הינה, בדרך כלל, כי אין לשוטרים עילה לשקר וניתן לסמוך על דבריו. תרחיש מסוג זה שבא לידי ביטוי בתיק הנוכחי, הוא הסיוט של כל שופט, השואל עצמו בעקבות דו"ח זה האם יוכל לסמוך על הדו"חות הבאים שיוגשו לו. דעתנו היא, כי פגיעה זו צריכה לבוא לכלל ביטוי גם בהיבט העונשי, וההיבט העונשי במקרה זה כרוך במאסר"

(ע"פ(ת"א) 20762-09-11 מדינת ישראל נ' ירון מואס (10.11.2011) (להלן: "ענין מואס"). במקרה זה, בו סטר הנאשם פעמיים למתלונן, עצר אותו וכתב דו"ח פעולה כוזב כבסיס למעצר, הוטלו במסגרת ערעור חודשיים מאסר בעבודות שרות).

10. נסיבות כתב האישום השני, מפרטות מקרה נוסף בו פעל הנאשם במסגרת תפקידו כשוטר. כאשר שותפתו למשמרת אחזה בידיה ברישיון נהיגה של המתלונן, לאחר שכבר מצאה כי לא קיים בסיס לחשד

לנהיגתו תחת השפעת אלכוהול, החלה סביבה התקהלות. בנסיבות אלה, התפתח ויכוח בין המתלונן לבין הנאשם, במהלכו קילל המתלונן את הנאשם, ובסופו הודיע הנאשם למתלונן כי הוא עצור בגין תקיפה ואיומים. המאשימה לא ייחסה עבירה כלשהי להתנהלות זו, אך יש לשקול לחומרא, במסגרת נסיבות המקרה, התנהגות בוטה ובעייתית זו, של מעצר המתלונן אשר קילל את הנאשם, וזאת בגין עבירות תקיפה ואיומים. יצוין בהקשר זה, כי ב"כ הנאשם טען בטיעונו לעונש, שמדובר במעצר חוקי נוכח מעורבות שוטרים נוספים במקום, ואולם על בית המשפט לבחון את נסיבות המקרה אך ורק על יסוד עובדות כתב האישום בו הודה הנאשם, ולא מעבר לכך (ראו את דברי כבוד השופט רובינשטיין בע"פ 677/14 דני דנקנר נ' מדינת ישראל, פסקה מ"ב (6.8.2014)).

בהמשך, המתלונן הוכנס לניידת משטרה כשהוא כבול, המשיך לקלל את הנאשם ואף ירק לעברו. בשלב זה, תקף הנאשם את המתלונן בכך שחבט בחוזקה בראשו באמצעות ארגז ואף ריסס את המתלונן באמצעות גז פלפל. גם במקרה זה, כמו במקרה הקודם, יש ליחס משנה חומרה לכך שאלומות זו ננקטה על ידי אדם האמון על שלום הציבור וביטחונו ועל אכיפת החוק ושמירתו. עוד יש לתת משקל, לשימוש שביצע הנאשם בגז הפלפל, לניצול סמכותו לאזוק את המתלונן ולתקיפתו בעת שהיה אזוק, חסר אונים, בתוך ניידת משטרה. מעשיו של הנאשם גרמו לחבלות למתלונן, גם אם הוראת החיקוק, באופן דומה לכתב האישום הראשון, לא ייחסה לנאשם תקיפה הגורמת חבלה, נתון שיש להתחשב בו ביחס לעצמת התקיפה והנזק הפוטנציאלי. יש לתת משקל מסוים לחבלה שנגרמה לנאשם באפו, כתוצאה מהשתוללות המתלונן, אך מדובר במשקל נמוך במיוחד נוכח העובדה שהמתלונן נהג כך בתגובה לתקיפתו על ידי הנאשם כאמור. קשה להצדיק את מעשיו של הנאשם או להמעיט מחומרתם, בשל העובדה שהמתלונן קילל אותו או ירק לעברו. מדובר באירועים בהם נתקלים שוטרים במהלך חיכוך עם אזרחים, הדורשים איפוק רב מצד השוטרים, בוודאי ללא הפגנת אלימות, ובמיוחד כאשר האזרח אזוק, חסר אונים, בתוך ניידת משטרה.

11. בחינת רף הענישה בעבירות אלימות שבוצעו על ידי שוטרים, מצביעה על טווח ענישה רחב,

בהתאם למנעד הרחב של נסיבות ביצוע עבירות אלימות, וכן לנסיבותיו של הנאשם. הפסיקה שהציגו הצדדים, ניתנה בערכאות בתי משפט השלום והמחוזי. אותם מקרים אשר התייחסו לאלימות על ידי שוטרים, הסתיימו בהטלת עונשי מאסר בעבודות שרות, זאת בהתייחס לאירוע אחד מסוים. בחינת התייחסות בית המשפט העליון, מצביעה על מגמה דומה, בדרך של הטלת מאסר בעבודות שרות בגין עבירות אלימות על ידי שוטרים (רע"פ 3021/16 משה לוזובסקי נ' מדינת ישראל, (19.4.2016)(להלן: "ענין לוזובסקי") - סטירה שגרמה לקרע בעור התוף; ע"פ 6873/14 סרגי מלכוב נ' מדינת ישראל, (18.12.2014) - מכת אגרוף ללא חבלה), ואף מאסר בפועל למשך 7 חודשים (רע"פ 5467/10 גלעד מזרחי נ' מדינת ישראל, (6.10.2010) - תקיפה בבעיטות ובאגרופים, שגרמה לדימום מהאף ולכאב, וכן כתיבת דו"ח פעולה כוזב).

יש לציין, כי אין לזהות בין מתחם העונש ההולם לבין טווח הענישה הנהוג: "מתחם העונש ההולם מגלם, כאמור, הכרעה ערכית המבוססת על שיקולים שונים, כאשר מדיניות הענישה הנהוגה בעבירה הנידונה הוא רק אחד מהם" (ע"פ 1323/13 רך חסן נ' מדינת ישראל, פסקה 9, (5.6.2013), וראו את המשקל שיש לתת לנסיבות ביצוע העבירה, בע"פ 1127/13 עמאואל גברזיני נ' מדינת ישראל, פסקה 25,

(15.01.2014). אפנה שוב לנסיבות האירועים במקרה זה, ולמידת הפגיעה הנובעת מהן בערכים המוגנים השונים.

12. לאחר שבחנתי את כל האמור לעיל, אני קובע כי מתחם הענישה בגין כתב האישום הראשון נע בין מאסר למשך מספר חודשים שירוצה בעבודות שירות, ועד מאסר בפועל למשך 10 חודשים, לצד מאסר מותנה, קנס ופיצוי. לגבי כתב האישום השני, מתחם הענישה נע בין מאסר למשך מספר חודשים שירוצה בעבודות שירות, ועד 8 חודשי מאסר בפועל, לצד מאסר מותנה, קנס ופיצוי.

בעת קביעת מתחם הקנס והפיצוי שיוטלו, יש להתחשב בנזקים שנגרמו למתלוננים אך גם במצבו הכלכלי הקשה של הנאשם. לפיכך, אני קובע כי מתחם הקנס, לגבי כל כתב אישום, נע במקרה זה בין 500 ₪ ל- 3,500 ₪, ואילו מתחם הפיצוי לגבי כל מתלון נע בין 1,500 ₪ ל- 5,000 ₪.

העונש המתאים

13. הנאשם נעדר עבר פלילי, הודה בכתב האישום השני וטען כי קיבל אחריות על מעשיו. יחד עם זאת, קבלת האחריות במקרה זה, אינה מעידה על הפנמת הפסול שבמעשים, חומרתם ומידת השפעתם על המעורבים ועל הציבור הרחב. הנאשם בחר לנהל הוכחות בגין כתב האישום הראשון, נתון שאין לזקוף לחובתו, אך אינו מעיד על קבלת אחריות. ניתן ללמוד מהאמור בתסקיר שירות המבחן, לאחר הרשעת הנאשם, כי הוא שב על אותם טיעונים מתכחשים שהעלה במהלך ניהול ההוכחות בכתב האישום הראשון, אף בפני קצין המבחן. התנהלות זו, מוסיפה ומלמדת כי אין מדובר בהבנה, הפנמה ובקבלת אחריות אמיתית, גם אם הנאשם הפגין אמפטיה כלפי המתלון.

אשר לכתב האישום השני, בו הודה בבית המשפט, טען הנאשם בפני קצין המבחן כי כלל לא פגע במתלון ואף לא ביקש לפגוע בו. לפיכך, בפתח הדיון בו נשמעו טיעונים לעונש, התבקשו הנאשם ובא כוחו להבהיר את קבלת האחריות ביחס לכתב האישום השני. העובדה שהנאשם טען לקבלת אחריות, שב והודה בכתב האישום, אינה מעידה על הפנמה אמיתית של הפסול במעשיו.

לא ניתן להתעלם מכך שהנאשם ביצע את שני האירועים האלימים בהפרש של כחמישה חודשים האחד מהשני, כאשר המקרה השני בוצע לאחר שנחקר תחת אזהרה בגין האישום הראשון, ובמהלך אותה חקירה אף הביע בוושה וצער על התנהגותו, בכה והתנצל (סע' 10 בהכרעת הדין). למעט דברי הנאשם כי הפיק את הלקח הנדרש ואינו זקוק להליך טיפולי, דברים התואמים את חרטתו האמוציונלית בעת חקירתו לאחר האירוע הראשון, אשר לא מנעה את הפגנת האלימות מצדו חודשים ספורים לאחר מכן, לא מצאתי כל הנמקה ראויה למסקנת שירות המבחן, לפיה העבירות לא בוצעו על רקע דפוסים אלימים וכן כי מדובר במקרים חריגים בהתנהלותו. דברים אלה מקבלים משנה תוקף, על רקע התרשמות שרות המבחן מהתנהגותו האימפולסיבית של הנאשם במקרים אלה. כאשר מדובר ברצף מקרים כאמור, בלא כל הליך טיפולי, וכן תוך קבלת אחריות חלקית בלבד, מן השפה ולחוץ, איני מקבל את מסקנת שירות המבחן, אשר אינה מבוססת דיה, ואת המלצתו העונשית.

עיינתי במכתבי ההמלצה שהוגשו על ידי ב"כ הנאשם (טנ/3). האירועים בהם הורשע הנאשם, מציבים

סימני שאלה לגבי כושר אבחנתם של הכותבים, ביחס לאופיו של הנאשם ולערכיו. ב"כ הנאשם צירף מכתבים של שוטרים ומתנדבי משטרה, אשר ציינו את יחסו ה"מכבד ומכובד" של הנאשם לאזרחים, גם במצבים מתוחים, את החשיבות שראה הנאשם במתן שרות טוב לאזרח באופן שיעלה את אמון הציבור במשטרה, ואת יחסו הטוב, האדיב והמנומס לאזרחים. הספק המתעורר ממכתבים אלה, תוך דגש על זה שנכתב על ידי שותפתו של הנאשם באירוע נשוא כתב האישום השני, ובמיוחד על רקע התנהלות הנאשם בעבירת שיבוש מהלכי המשפט - מעיד על מידת פגיעתה של עבירה זו במערכת אכיפת החוק ובמתן האמון בעדויות שוטרים (ראו שוב את הציטוט לעיל בענין מואס).

14. בשונה מביצוע עבירות אלימות על ידי אזרח, שוטרים התוקפים אזרחים מנצלים אף את מעמדם החוקי המקנה להם כוח, סמכות ואמצעים העומדים לרשותם, ופוגעים פגיעה קשה באמון הציבור, המתחייב על מנת לקיים חברה שומרת חוק.

יש לתת משקל לצורך בהרתעת שוטרים, בעת הטלת העונש:

"עליהם לדעת ולהבין כי אם יעברו את הגבול ואם ישתמשו לרעה בסמכויות שנתנו להם, ובעיקר אם ינהגו באלימות מיותרת, לא יעניקו להם בתי המשפט אהדה, וימצו עמם את הדין..."
(ע"פ 64/86 אשש נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (1986)).

לפיכך, במקרי אלימות על ידי שוטרים, ישנה חשיבות לענישה אשר תהווה הרתעה כלפי אנשי משטרה (ענין לוזובסקי, פסקה 9).

באופן דומה, הצורך במתן אמון בעדויות אנשי חוק, המהוות מיסודות ההליך הפלילי, מחייב ענישה משמעותית, אשר תהווה הרתעה כלפי אנשי משטרה מביצוע עבירות שיבוש מהלכי משפט.

15. מצבה הבריאותי של בתו של הנאשם מכמיר לב. קשה לעמוד למול כאבה של אשת הנאשם, אשר כה תלויה בו לשם שמירה על התא המשפחתי המצומצם. מדובר בנסיבות בעלות משקל משמעותי ביחס להשפעת העונש שיוטל, על הנאשם ועל משפחתו הקרובה. באופן דומה, יש לתת משקל אף למצבם הכלכלי של הנאשם ושל משפחתו, בהתחשב בפיטוריו מהמשטרה ובחובות אליהם נקלע. עוד אשקול, את העובדה שמדובר בהרשעתו הראשונה של הנאשם. נסיבות כוללות אלה, הן בעלות השפעה מסוימת על מידת העונש, אך לא על סוג העונש שיוטל על הנאשם, המחייב ענישה חדה וברורה.

הצטברות המקרים, אופיים, מידת הפגיעה באינטרסים השונים, הצורך בהרתעת הרבים, והתרשמותי מעמדת הנאשם ביחס לעבירות ולמתלוננים - מחייבים ענישה של מאסר בפועל, כפי שמתחייב מעקרון ההלימה במקרה הנדון. בנוסף, האלימות בה נקט הנאשם כלפי המתלוננים, מעצרו והחקירה הפלילית שנפתחה כנגדם, מחייבים הטלת פיצוי.

בהתחשב באופי העבירות הדומה, אשר נעברו חודשים ספורים בלבד האחת לאחר השנייה, ראיתי לנכון

להטיל על הנאשם עונש אחד בגין שני המקרים, אשר יתחשב במשקל שיש לתת לשניהם.

לאחר ששקלתי את כל האמור לעיל החלטתי להטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. 5 חודשי מאסר בפועל.
 - ב. 4 חודשי מאסר, אותם לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור תוך 3 שנים משחרורו עבירת אלימות מסוג כלשהו או עבירת שיבוש מהלכי משפט.
 - ג. קנס בסך 1,000 ₪ או עשרה ימי מאסר תמורתו.
 - ד. פיצוי לכל אחד מהמתלוננים, בסך 2,500 ₪.
- הפיצוי והקנס ישולמו בעשרה תשלומים שווים, החל מיום 1.8.18 ומידי חודש בחודשו.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ז סיוון תשע"ח, 10 יוני 2018, במעמד הצדדים.